

**Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság**  
**4.Bf.120/2010/13.**

**A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!**

A Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hónap 23. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta és nyilvánosan kihirdette a következő

**í t é l e t e t:**

Az aljas indokból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **a vádlott** ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2010. évi február hó 11. napján kihirdetett 1.B.888/2009/28. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét egységesen emberölés büntettének [Btk. 166.§ (1) és (2) bekezdés b) és d) pontja] minősíti.

A büntetés halmazati megjelölését mellőzi.

A kiszabott szabadságvesztés tartamát 14 (tizennégy) évi fegyházbüntetésre enyhíti.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj. 1080/2009. számon kezelt 1-2., 9-10., 26-27., 30-43., 50-51., 53-54., 56., 64-65., 77. és 80-82. szám alatti bűnjeleket a Budapest Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főosztály Életvédelmi Osztályának kiadni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A sértetti hozzátartozó polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s:**

A Fővárosi Bíróság - a Fővárosi Főügyészség NF. 11.895/2008/46-I. számú vádirata alapján eljárva - a 2010. év február hónap 11. napján kihirdetett 1.B.888/2009/28. számú ítéletével a vádlottat emberölés büntette [Btk. 166. § (1) és (2) bekezdés c) és d) pont] és kifosztás büntette [Btk. 322. § (1) bekezdés b) pont] miatt halmazati büntetésül 20 év fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 10 év kiutasításra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása, a lefoglalt bűnjelek, valamint a bűnügyi költség viselése tárgyában.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője egyrészt téves minősítés miatt, a cselekmény erős felindulásban elkövetett emberölés büntetteként való értékelése; másrészt a büntetés enyhítése végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év április hónap 23. napján kelt BF.274/2010/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú eljárásban érkezett a bírósághoz a sértetti hozzátartozó meghatalmazottjának a beadványa, melyben kártérítés címén 10.000.000.- forint megfizetésére kérte kötelezni a vádlottat.

A másodfokú tárgyaláson a védő a korábban az eljárás során már előadottakat ismételte meg.

Arra hivatkozott, hogy védence a kezdeti - a szabályszerűen nem is idézett védő távollétében tett - beismerő vallomását nem változtatta meg, azt csupán kiegészítette, pontosította azzal, hogy a sértett által bonyolított telefonbeszélgetés során esett szó a sértetti betegségről, s ez vezetett a vádbeli cselekményhez. A vádlott megfelelő indokát adta annak, hogy kezdetben minderről azért nem beszélt, mert a roma kultúrában, a családjában a homoszexualitás nem elfogadható.

Az orvos-szakértői vélemény szerint is indulati cselekmény történt, a vádlott beszükölt tudatállapotban cselekedett. Az emberölés alap- és privilegizált esete között igen keskeny a határ, és téves az elsőfokú bíróság részéről az utóbbi elvetése pusztán azért, mert a vádlott maga járult hozzá ahhoz, hogy a sértett ilyen szavakkal illesse.

Elsődlegesen a cselekmény erős felindulásban elkövetett emberölés büntetteként való értékelését, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat fenntartotta.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési körbe vonta a vádlott első, majd a védő fellépését követően tett újabb vallomását; és kellően számot adott arról, hogy miért a korábbi vallomását fogadta el.

A vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a minősítés törvényes. A vádlott emberi mivoltából kivetközve, a sértett megalázásával vette el az életét. A cselekmény kivitelezése, a sérülések számából és jellegéből következően embertelen volta okán a privilegizált eset megállapítása fel sem merülhet.

A bűnösségi körülmények számbavétele hiánytalan, a büntetés mértéke törvényes.

Összességében ezért indítványozta az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A sértetti hozzátartozó képviselője felszólalásában utalt arra, hogy a sértett HIV pozitív betegségét, az AIDS-es fertőzöttségét titokban tartotta, arról még az orvosi irataiban sincs adat. Ismerve őt, a vádlott által utóbb neki tulajdonított kijelentés megtétele nem lett volna okos dolog a részéről, egyébként sem cigányozott soha, nem volt rasszista.

A vádlott az utolsó szó jogán bocsánatot kért azért, mert fájdalmat okozott a sértettnek és a hozzátartozóinak.

Állítása szerint a sértett által mondottaktól elborult az agya; minderről először azért nem beszélt, mert nem akarta, hogy a szülei arról értesüljenek. Nem tudta felmérni, hogy ezzel árt magának.

A váddal egyező elsőbírói minősítést támadó, ebből következően az enyhítést célzó vádlotti, védői fellebbezés - ha más okból is, de - alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges, egyben elégséges körben lefolytatta. A vádlottat és az ügyben érdemleges adatot szolgáltatni tudó tanúkat - beleértve a vádlott hozzátartozóit is - kihallgatta. A nyomozás során szakvéleményt adó szakértőket meghallgatta, majd a védő által is indítványozott körben új elmeorvos-szakértői véleményt szerzett be, a szakértői bizonyítás anyagát összevetette és elemezve értékelte.

Mindezek során az eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, mérlegelési tevékenységéről kellően számot adott.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 2. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki: a sértett 1948. augusztus 18. napján született és AIDS betegségben szenvedett.

Az elsőfokú ítélet 3. oldalának 8. bekezdését követően az alábbi kiegészítést teszi a rendelkezésre álló iratok alapján: a sértett jobb kézhátán, a jobb gyűrűsujján és a bal karján védekezésre utaló nyomok voltak.

A védelem nem minden alap nélkül kérdőjelezte meg, hogy a vádlott első - meghatározó, és a Fővárosi Bíróság által az ítékezés alapjául elfogadott - vallomására a védő szabályszerű értesítése mellett került-e sor. Meg kell azonban jegyezni, hogy a törvény - szemben a védői felvetéssel - nem idézési, hanem értesítési kötelezettséget ró a nyomozó hatóságra [Be. 67. § (1) bekezdés, Be. 184. § (2) bekezdés].

A nyomozati iratok II. kötetének 847-866. oldalain találhatóak a védő kirendelésével és az egyes nyomozati cselekményekről történő értesítésével kapcsolatos iratok.

Minden esetben csatolásra kerültek a telefax-jelentések, kivéve éppen a 847. oldalon található védő kirendeléséről és a 2008. május 22.-én 13 óra 45 perckor

kezdődő első gyanúsított kihallgatásról szóló értesítés megtörténtét igazoló. Márpedig a vádlott éppen ezen a kihallgatáson tette legelső - és az elsőfokú bíróság által elfogadott - vallomását, amikor is akként nyilatkozott, hogy a sértett AIDS-fertőzöttségéről nem volt tudomása [nyomozati iratok II. kötet 1001. oldala].

Ettől függetlenül e vallomást a bizonyítékok köréből kirekeszteni nem szükséges, mivel utóbb a vádlott a 2008. június 5.-i folytatólagos kihallgatása során ezt a korábbi vallomását maradéktalanul fenntartotta [nyomozati iratok II. kötet 1007. oldala], mely kihallgatásra a védő értesítése szabályszerűen és igazoltan megtörtént [nyomozati iratok II. kötet 851-852. oldala]; mint ahogy a személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés tárgyában a nyomozási bíró által 2008. május 24. napján tartott ülésen is [nyomozati iratok II. kötet 849. és 911-912. oldala].

Az elsőfokú bíróság egyébiránt a 2009. szeptember 29.-i tárgyaláson a nyomozati iratok II. kötetének 1001. oldalán található vádlotti vallomás-részt a tárgyalás anyagává tette, azt felolvasta, és arra a vádlottat nyilatkoztatta [elsőfokú bírósági iratok 18. sorszámú jegyzőkönyvének 3. oldala]; annak mérlegelési körbe vonása így helyesen történt.

Összességében az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az általa a bizonyítékok logikus mérlegelésével megállapított tényállás helyes és teljes, azaz megalapozott, és így a felülbírálat alapjául szolgált a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó történeti tényállás alapján helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és megfelelő érveléssel mutatott rá arra, hogy a cselekmény miért nem a Btk. 167. §-a szerinti erős felindulásban elkövetett emberölés büntetnének törvényi tényállásába ütköztethető.

A cselekmény minősítése mégsem helytálló.

A mindenben egyező adatok szerint a vádlott megkezdte a vagyon elleni bűncselekmény - a lopás - elkövetését; őt azonban a sértett ennek során tetten érte és cselekményét rajta számon kérte. Ekkor - és ezért - kezdett a vádlott a sértett személye elleni támadásba, majd amikor az ölési cselekményt bevégezte, folytatta - immár háborítatlanul - a vagyon elleni bűncselekmény elkövetését: a lakásban kutatott, a megtalált készpénzt és az eredetileg is eltulajdonítani kívánt telefont magához vette, majd távozott.

Korántsem arról van szó tehát, hogy a vádlott eltulajdonítási szándéka az ölési cselekményt követően alakult volna ki, s ezért terhére az emberölés és a kifosztás halmazata volna megállapítható [2/1998. BJE határozat; BH. 1998. 155; BH. 1998. 323.]; épp ellenkezőleg: a vádlott az ölési cselekményt éppen azért követte el, hogy a szándékolt és már megkezdett lopási cselekményt befejezhesse.

Erre figyelemmel a vádlott cselekménye egységesen a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (2) bekezdés b) és d) pontja szerint minősülő nyereségvágyból és - az elsőfokú ítéletben is kellően megindokoltan - különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettként értékelendő.

A szükséges változtatást a másodfokú bíróság megtette.

A fentiekből az következik, hogy a vádlott terhére halmazat [Btk. 12. § (1) bekezdés] megállapításának nincs helye, és halmazati büntetést [Btk. 85. §] sem lehet kiszabni.

Így viszont - az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogszabályok alapján - a határozott tartamú szabadságvesztés törvényi felső tételhatára nem 20, hanem csupán 15 év.

Ez indokolta, hogy a minősítés megváltoztatásának következményeként a fegyházbüntetés tartamát a másodfokú bíróság mérsékelte.

Ezzel összefüggésben figyelemmel volt arra, hogy a vádlott idős sértett sérelmére, közvetlen bizalmába férkőzve, a köztük létrejött intim helyzetet kihasználva, azzal visszaélve követte el tettét; összességében pár ezer forint megszerzése érdekében fosztva meg a sértettet - kalapáccsal és csavarhúzóval létfontosságú szervein gátlástalanul és az átlagost meghaladó brutalitással sokszorosan bántalmazva - az élet lehetőségétől.

Ugyanakkor értékelést kell nyerni az is, hogy a sértett - általa tudottan - AIDS-fertőzött volt, s így folytatott védekezés nélkül orális és anális közösülést a vádlottal; mindez pedig a sértett részéről vethetné fel valamely büntetendő cselekmény megállapíthatóságát.

Összességében a fentiek és az elsőfokú bíróság által is már értékelt bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság a fegyházbüntetés mértékét 14 évre enyhítette.

Az elsőfokú bíróság döntött a lefoglalt bűnjelek tárgyában; ennek során a nyomozóhatóság által rögzített nyomokat [anyagmaradványokat, mintákat, ujj- és tenyérynymatot] az iratok mellékleteként rendelte kezelni.

Ezeket a bűnjeleket az időközbeni jogszabályváltozás következményeként a másodfokú bíróság a Be. 151. § (2) bekezdése alapján az azt létrehozó nyomozóhatóságnak rendelte kiadni.

A másodfokú eljárásban a sértetti hozzátartozóként a meghatalmazottja útján polgári jogi igényt terjesztett elő: kártérítés címén 10.000.000.- forint megfizetésére kérte kötelezni a vádlottat.

Tekintettel arra, hogy az igényben foglaltak nem a bűncselekmény közvetlen következményeiként merültek fel - például a sértett önkormányzati lakása kiürítésének költségei - azt a hozzátartozó nem a jelen büntetőeljárásban, hanem az arra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező polgári bíróságon, polgári peres eljárásban érvényesítheti.

Ezért a másodfokú bíróság a sértetti hozzátartozó polgári jogi igényének érvényesítését a Be. 335. § (1) bekezdése szerint egyéb törvényes útra utasította [BH. 2004. 178/II.].

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a fentiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben azt a Be. 371. § (1) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

A Btk. 99. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A jelen másodfokú ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak hiánya okán nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2011. év február hónap 23. napján

**Dr. Czine Ágnes sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Székely Ákos sk.**  
előadó bíró

**Dr. Hrabovszki Zoltán sk.**  
bíró

A Fővárosi Bíróság 1.B.888/2009/28. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.120/2010/13. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2011. év február hónap 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év február hónap 23. napján

**Dr. Czine Ágnes sk.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
bírószági titkár